MIRCEA POPESCU

ENIGMA SĂGEȚII ALBASTRE

22

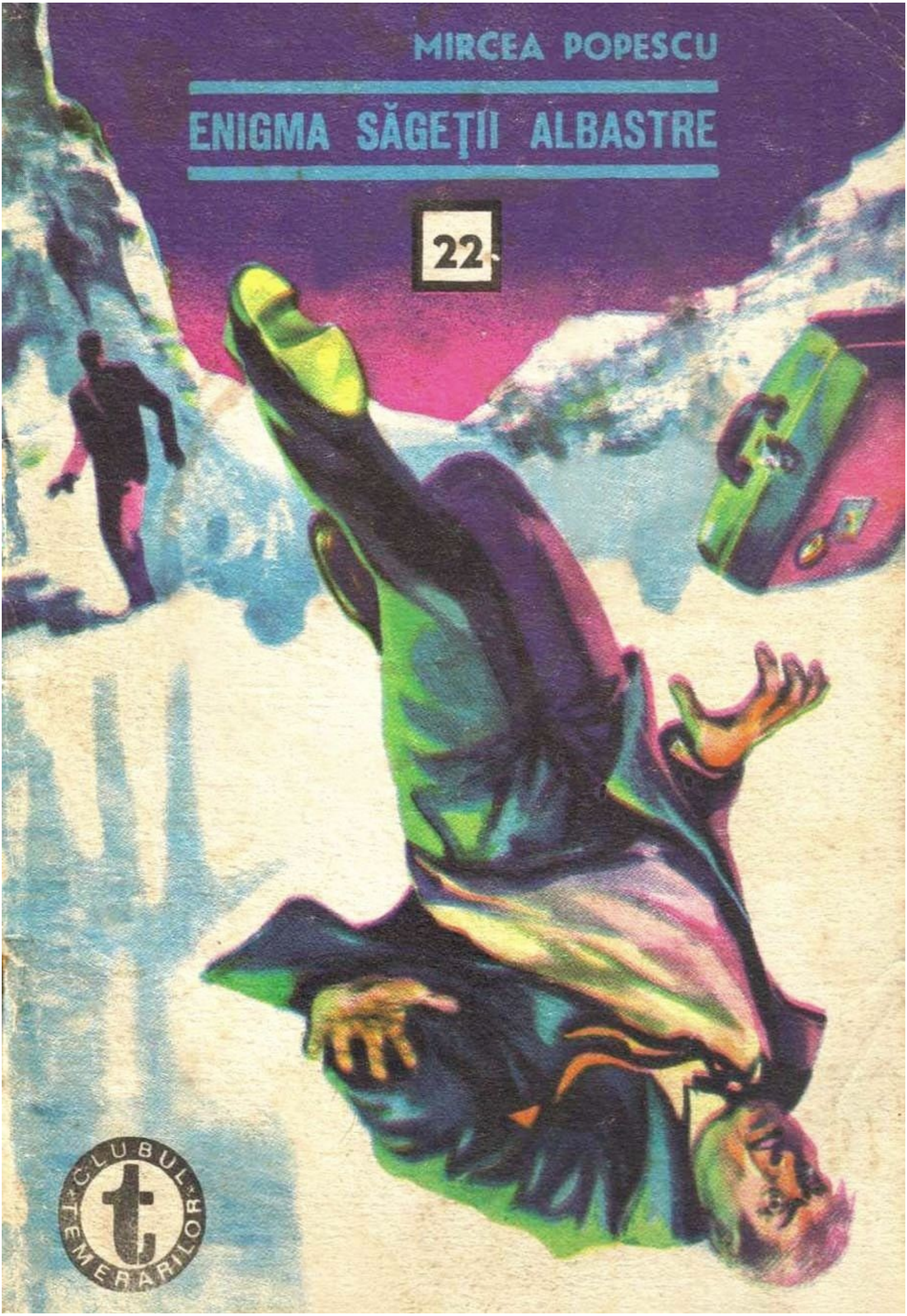

CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA POPESCU

ENIGMA SĂGEȚII ALBASTRE

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.22

virtual-project.eu

București - 1967
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
IORDANA URECHE
Tehnoredactor:
GABRIELA ILIOPOLIS
Coperta de
IONESCU DUMITRU

Când Radu Balmuș primise telefonul din partea redactorului-șef al săptămânalului ilustrat unde lucra tocmai se pregătea să se întindă pe admirabilul său divan-studio. Fără să mai aprindă lumina, ridică receptorul aparatului telefonic. Își dădu seama, după timbrul răgușit al interlocutorului, că avea să i se comunice o veste importantă. De-abia se întorsese de la Timișoara, după trei zile de muncă încordată. Toată după-amiaza muncise la articolul ce urma să apară în numărul viitor al revistei. În acest timp, Dorian, bunul său prieten de la laboratorul fotografic, lucrase și el la developarea clișeelor, astfel că, la ora zece și jumătate, când terminaseră lucrul, au respirat ușurați, au băut câte o cafea mică și s-au despărțit cu sentimentul de mulțumire al lucrului isprăvit cu bine.

De la redacție până la el acasă nu erau decât zece minute de mers pe jos. Când a ajuns, obosit, s-a dezbrăcat cu cea mai mare iuțeală posibilă, a făcut un duș, a stins lumina și... a sunat telefonul. După cum bănuia, redactorul-șef i-a comunicat o veste într-adevăr neașteptată.

La ora șapte dimineața trebuia să plece la Viena. Toate amănuntele plecării erau pregătite, inclusiv pașaportul și biletul de avion. Dar Viena nu era decât o mică escală în drumul pe care-l avea de parcurs. De acolo, urma să se urce în „Săgeata albastră”, avionul care lega Delhi de Paris. Nu se știe prin ce împrejurare, redactorul-șef aflase vestea că cele mai faimoase bijuterii din tezaurul prințului indian Sarasthri vor fi transportate la Expoziția internațională de la Paris cu acest avion. Întrucât bijuteriile erau de o valoare uriașă, Radu își închipuia că „Săgeata albastră” era un fel de fortăreață zburătoare, păzită de cel puțin o companie de soldați și una de polițiști și detectivi. Vă închipuiți dezamăgirea lui când, urcându-se în splendidul avion, nu observă decât șase pasageri, stewardesa, căpitanul și pilotul secund. Așadar, nu erau, în total, decât zece oameni pe bordul „Săgeții albastre”.

Instalat comod pe unul din fotolii, recapitula în minte ceea ce avea de făcut. La sosirea în capitala Franței trebuia să filmeze scena preluării tezaurului de către delegații Expoziției internaționale, apoi, cu ajutorul unui permis special, pe care avea să-l primească de la secretarul ambasadei române, urma să înregistreze pe mica peliculă de celuloid toate evenimentele prilejuite de deschiderea faimoasei expoziții. Radu tresări brusc

din gândurile sale. Pe nesimțite, stewardesa se apropiase de el și, într-un mod care îl surprinse (n-ar fi putut spune că neplăcut), îi atinse ușor mâna. Buzele murmurară abia șoptit, pline de înfrigurare:

— Sunteți înarmat? Apoi, schimbând brusc tonul: Doriți să serviți ceva?

Câteva clipe. Radu se uită uluit la ea. Era o fată drăgălașă, în jurul vârstei de douăzeci de ani, cu părul atât de blond, cum i se păru că nu mai văzuse până atunci în viața lui, și cu ochii de un căprui atât de închis, că mai curând păreau negri. Într-un cuvânt, o înfățișare mai mult decât plăcută.

Fiindcă stewardesa aștepta răspuns la cele două întrebări, Radu se hotărî să-i răspundă numai la una dintre ele:

— Ești amabilă, domnișoară, să-mi aduci o oranjadă?

Stewardesa se uita de jur împrejur pe furiș. Parcă se temea să nu fie auzită de ceilalți pasageri ai avionului.

— Vă aduc imediat, murmură ea.

Înainte de a ajunge în dreptul barului, unul dintre pasageri îi făcu semn să se apropie de el.

— Ați dorit ceva, domnule Van Blathers?

— Iartă-mi indiscreția, domnișoară! Cine e pasagerul cu care stăteai adineauri de vorbă?

— Scuzați-mă, domnule, dar nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată în viața mea. Și stewardesa se îndepărtă grăbită.

Domnul între două vârste, care răspunde la numele de Van Blathers, se adresă atunci vecinei sale:

— Ce părere ai, draga mea Corine?

Corine întoarse o privire plictisită și ridică din umeri:

— Nu înțeleg ce te interesează atât tânărul acela!

— Nu înțelegi? Nici eu nu înțeleg ce caută printre pasagerii „Săgeții albastre”. Mi se pare suspect, asta e! conchise domnul Van Blathers, clipind des din ochi.

Corine nu dădu nicio atenție spuselor lui. Era preocupată de cu totul altceva.

— Tedy! Pasagerul acela înalt trage cu urechea la ceea ce vorbim.

— Crezi? Doarme ca un buștean. Nu-l auzi cum sforăie?

— Se preface, murmură Corine neîncrezătoare. Se preface, ascultă-mă pe mine! De câte ori trece cineva pe lângă el întredeschide, pe furiș, ochii.

L-am urmărit tot timpul.

Deodată Corine tresări brusc. Cineva se apropiase de ei pe nesimțite.

— A! M-ai speriat, domnule Redhome!

— Scuzele mele, domnișoară Corine, răspunse cel căruia îi era adresat reproșul, un individ scund, dar bine legat, ceva mai în vârstă decât Van Blathers. Erai atât de preocupată, continuă el pe același ton indiferent și monoton, încât nu m-ai observat când m-am apropiat.

— Ce dorești, Redhome? mormăi enervat Van Blathers.

— Trebuie neapărat să-ți vorbesc, îl întrerupse Redhome. L-ai văzut pe individul care discuta cu stewardesa?

— Da, cine e?

— Tocmai asta mă întrebam și eu.

Între timp, stewardesa se reîntoarse cu oranjada. Se uita drept în ochii lui Radu, parcă ar fi căutat să-i citească în privire și nu mai spuse decât atât:

— Fiți atent! Sunteți în mare primejdie.

Până să-i răspundă, dispăruse de lângă el.

•

Căpitanul avionului, Sanders, obținuse imediat legătura cu aeroportul din Lyon.

— Atențiune, aeroportul! Atențiune, aeroportul! Aici „Săgeata albastră”!

— Atențiune, „Săgeata albastră”! Atențiune, „Săgeata albastră”! Aici aeroportul din Lyon. Trec pe recepție. Te ascult, căpitane Sanders!

— Aeroportul! Aici Sanders, căpitanul „Săgeții albastre”. Zburăm deasupra Mont Blancului. Înălțimea avionului: cinci mii cinci sute de metri. Motoarele funcționează normal. Totul în ordine. În treizeci de minute aterizăm.

Nu trecuseră două minute de la această convorbire când crainica aeroportului din Lyon citi la microfon obișnuitul anunț:

— Avionul „Săgeata albastră” sosește pe aeroport la orele 18:45. Repetăm. Avionul „Săgeata albastră”…

Doi reporteri, înarmați cu tradiționalele și nelipsitele aparate de filmat, și care moțăiseră până atunci pe o banchetă din sala de așteptare, tresăriră imediat la auzul acestei vești.

— Ai auzit, Lucien? întrebă cel mai tânăr.

— Auzit! răspunse laconic Lucien.

— Pregătește-ți aparatul de fotografiat!

— Pregătit, veni și cel de al doilea răspuns tot atât de laconic ca și primul.

— Eu, unul, scriu un reportaj pe trei coloane cu aldine, se entuziasmă tânărul. Și două-trei fotografii. E senzație. Ascultă-mă pe mine, Lucien! Fii atent ce titlu formidabil am găsit: „Săgeata albastră”, în drum spre Paris, aterizează la Lyon. Fabulosul tezaur al prințului Sarasthri, aflat în safeul special al avionului, fotografiat de Georges Boyer pentru „Lyon soir”. Ce spui? Strașnic, nu?

— Strașnic!

Georges era, fără îndoială, mult mai volubil decât colegul său Lucien.

— Senzație, domnule! Senzație! Ascultă ce-ți spun eu! Când spunea că sosește?

— Și patruzeci și cinci.

Georges se ridicase de pe banchetă și pornise spre ușă, când vocea crainicei de la aeroport se făcu din nou auzită. De data asta vocea era puțin tremurată, trădând o oarecare emoție:

— Atențiune! Atențiune! Avionul „Săgeata albastră” nu mai aterizează pe aeroportul din Lyon. Persoanele interesate se vor prezenta pentru lămuriri suplimentare la direcțiunea aeroportului.

— Ai auzit, prietene? izbucni tumultuos Georges.

Lucien se uită lung după rotocolul de fum albăstrui, izvorât din țigara cu filtru.

— Auzit.

— Nemaipomenit!

— Senzație, rectifică ironic Lucien.

— Nu știu ce găsești de râs! Am pierdut bunătatea de articol, se indignă Georges. Și aveam un titlu colosal! Ce părere ai?

În sfârșit, Lucien se decise să vorbească mai mult decât o făcuse până acum:

— Probabil că vor ateriza direct la Paris. Așa cum a fost stabilit inițial. Era riscantă escala la Lyon, adăugă el după un timp, continuând cu îndărătnicie să urmărească rotocoalele de fum ale țigării.

•

În acest timp, radiotelegrafistul de serviciu al aeroportului din Lyon lansa, plin de teamă, un apel desperat în eter:

— Allo! „Săgeata albastră”! „Săgeata albastră”! De ce nu răspundeți?

Ușa cabinei radiotelegrafistului se deschise brusc și în prag apăru domnul Favre, directorul general al aeroportului, în persoană. Cu un semn îndepărtă persoanele care-l însoțeau, închise ușa și se apropie de omul ce încerca zadarnic să obțină legătura cu „Săgeata albastră”.

— Ei bine? Nimic?

— Nimic, domnule director. Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat. Zborul decurgea normal. Acum douăzeci de minute am vorbit cu căpitanul Sanders. Nu mai înțeleg nimic.

Directorul ridică încruntat o sprânceană.

— În fața ușii cabinetului meu sunt adunați peste treizeci de oameni care așteaptă un răspuns. Nu știu ce să le mai explic. Am înștiințat-o pe domnișoara Prenet să dea un anunț evaziv. Am redactat personal anunțul, din care să reiasă că avionul n-ar mai face escala la Lyon, ci ar ateriza direct la Paris. Ajunsesem să cred chiar eu în această minciună. Adineauri am luat legătura cu Parisul. Nici acolo nu se știe nimic. „Săgeata albastră” a dispărut, s-a evaporat… sau Dumnezeu mai știe ce s-o fi întâmplat cu ea. E îngrozitor!

— Într-adevăr, domnule director, e îngrozitor! Sunt zece oameni pe bordul avionului.

De data aceasta amândouă sprâncenele directorului general se ridicară în semn de adâncă nemulțumire.

— Zece oameni? Mă faci să râd! Pe bordul avionului este o încărcătură mult mai prețioasă: tezaurul prințului Sarasthri. Știi cât valorează? Zece milioane de franci. Zece milioane!

Era pur și simplu transfigurat. Broboane de sudoare îi învăluiră tâmplele.

— O avere colosală dispare în neant! Înțelegi? șuieră el către radiotelegrafist.

Radiotelegrafistul se pare că nu avea niciun interes să-l contrazică pe directorul său, de aceea murmură evaziv:

— Înțeleg… domnule director general.

— Mai încearcă! Poate că totuși… Ei, dar nu! Trebuie să găsim cu orice preț „Săgeata albastră”. Zece milioane… mai șopti el, și simți că i se taie răsuflarea dacă mai pomenește această cifră ce părea că-i dansează în fața ochilor o sarabandă îndrăcită.

— Am înțeles, domnule director general. Și radiotelegrafistul reluă cu înfrigurare apelul către spațiul enigmatic: Allo! „Săgeata albastră”! „Săgeata albastră”! De ce nu răspundeți? „Săgeata albastră”! De ce nu răspundeți?

•

Imediat după convorbirea căpitanului Sanders cu aeroportul din Lyon, zguduituri violente cuprinseră masivul bolid albastru. Pasagerii începură să se agite.

— Ce se întâmplă, domnișoară stewardesă? izbucni domnul Van Blathers.

— Ce înseamnă asta?

Era vocea vădit speriată a Corinei.

Stewardesa trecu pe lângă pasageri și se opri în fața ușii cabinei de comandă a avionului:

— Vă rog să vă păstrați calmul! „Săgeata albastră” va fi nevoită să aterizeze înainte de a ajunge la Lyon.

— Dar e o nebunie, domnișoară! protestă enervat pasagerul cel înalt, care se trezise evident din somn. Suntem deasupra Mont Blancului. Măcar dacă am fi avut parașute!

— Și ce să faci cu ele, domnule? interveni cel care se numea Redhome. Să sari pe Mont Blanc?

Se iscă o rumoare ușor imaginabilă într-o astfel de împrejurare.

— V-am rugat să vă păstrați calmul! repetă stewardesa. Din motive care ne sunt absolut necunoscute, motoarele nu mai funcționează normal. Pentru a evita o catastrofă, căpitanul Sanders va încerca, și vă asigur că o va face din toate puterile sale, să aterizeze pe o pantă mai puțin înclinată a Mont Blancului. Vă rog încă o dată să fiți calmi! Nimeni să nu se miște de pe fotoliu.

Și blonda stewardesă dispăru în cabina de comandă a avionului.

•

Căpitanul Sanders avea experiența a douăzeci de ani de zbor. Acasă era așteptat de o soție admirabilă și trei copii. Era de la sine înțeles că urma să lupte din toate puterile pentru a salva „Săgeata albastră” și pasagerii ei de la un dezastru. După ce a îndepărtat-o pe stewardesă din cabina de comandă, a comunicat pilotului secund hotărârea sa de a încerca tot ce-i va

sta în putință pentru a ateriza pe unul dintre rarele platouri ale Mont Blancului.

— Ne vom zdrobi de stânci, domnule căpitan, i-a replicat pilotul.

— Voi încerca aterizarea. Altceva nu mai avem de făcut.

— Motoarele funcționează tot mai slab.

— Tocmai de aceea trebuie să aterizăm. În curând nu vor mai funcționa de loc.

Și cei doi experimentați piloți încercară ceea ce părea aproape imposibil.

•

Nimeni nu ar fi putut să explice ce s-a întâmplat sau mai bine spus cum au reușit căpitanul Sanders și secundul lui extraordinara performanță a unei aterizări pe Mont Blanc. Din păcate, cei doi eroi nu au mai supraviețuit, fiind singurii care și-au găsit moartea în această nemaipomenit de temerară încercare. Cabina de comandă s-a izbit de un perete stâncos și cei doi piloți au fost zdrobiți de carcasa metalică. Cu prețul vieții lor, reușiseră imposibilul. Restul avionului era aproape intact, iar stewardesa și cei șapte pasageri erau salvați. Opt oameni, complet izolați de restul lumii, fără apă și fără lumină, proiectați pe un platou singuratic… Radu se dezmetici primul dintre toți. O zări pe stewardesă la doi pași de el leșinată. Destupă repede sticluța de coniac pe care o purta în buzunarul hainei. Îi fricționă tâmplele și fata, gemând ușor, se trezi încet, încet din leșin. Îi dădu să bea o înghițitură de coniac. Între timp, ceilalți pasageri începură să-și revină din șocul pe care-l suferiseră. Se adu-nară cu toții în fața avionului. După ce Radu constată cu multă durere că moartea celor doi fusese fulgerătoare, caută să stabilească măsurile imediate ce se puteau lua în situația excepțională în care se aflau. Domnul Van Blathers se plimba de câteva minute, agitat, prin fața micului grup. În cele din urmă, se opri în fața lui Radu și exclamă:

— Va trebui să întreprindem ceva, firește! Dar ce?

— Sunteți cinci bărbați. Suficienți pentru a elabora un plan de salvare. Cât despre noi, cele trei femei, vom căuta să nu vă încurcăm cu nimic.

Erau primele cuvinte pe care le rostea o femeie scundă, între două vârste, pe care până atunci aproape că nimeni nu o băgase în seamă.

— Nu e așa, Sandra? se adresă ea stewardesei.
— Da, doamnă Hutkins. Desigur.
— Atunci, pentru care motiv te smiorcăi atât?
Într-adevăr, blonda stewardesă, căreia abia acum îi aflau și ceilalți numele, plângea necontenit din momentul când își revenise din leșin.
— Bietul căpitan Sanders! îngăimă ea. Mă gândesc tot timpul la el. Dacă nu mă izgonea din cabina de comandă, eram și eu moartă.
— Nu e timpul să plângem pe cei morți, interveni cu brutalitate individul nesuferit care răspundea la numele de Redhome. Mai bine să ne vedem de noi, de cei care am rămas în viață.
— Am spus-o și o repet, declară cu emfază Van Blathers. Va trebui să întreprindem ceva. Ei bine, profesiunea mea nu-mi permite să gândesc decât în bani sau în aur. Sunt bijutierul Van Blathers-junior, moștenitorul unei firme cu renume, posesor al unei averi considerabile.
Se opri câteva clipe, măsurându-i pe ceilalți cu privirea, pentru a citi pe chipurile lor efectul vorbelor sale, apoi continuă:
— Ofer zece mii de franci celui care va găsi o soluție de a ieși din această nenorocită situație.
— Reușită glumă, domnule, răspunse, fără ironie, Radu.
Van Blathers îl privi contrariat:
— Dar nu glumesc de loc, tinere. De ce oferta mea ți se pare o glumă reușită?
— Pentru că am asemănat oferta dumneavoastră cu anecdota despre vânzătorul de înghețată care a murit de sete.
— Nu cunosc anecdota, tinere, șuieră sever, printre dinții rari, Van Blathers. În schimb, vă asigur pe toți că nicio clipă nu m-am gândit să glumesc. Oferta mea este foarte serioasă. Aveți cuvântul lui Van Blathers-junior.
— Ei bine, și ce vom face cu cei zece mii de franci ai dumitale? stărui cu încăpățânare Radu. Ne vom congela o dată cu ei în acest vârf de munte, care presupun că este inaccesibil.
— Domnilor, nu este momentul să ne certăm, interveni în discuție pasagerul cel înalt. Îmi dați voie să mă prezint: doctorul Duncan. Nici nu trebuie să ne gândim la cei zece mii de franci oferiți de domnul Van Blathers, continuă el. Viețile noastre valorează infinit mai mult.

— Dar nici zece mii de franci nu sunt de lepădat, se amestecă în vorbă Redhome, pe a cărui figură trecu un zâmbet lacom.

— Eu am o propunere, continuă directorul Duncan, fără a lua în seamă vorbele lui Redhome. Suntem cinci bărbați. Doi dintre noi, cei mai curajoși, vor pleca mâine în zori pentru a găsi o eventuală cale de acces până la primul punct locuit. S-ar putea să ne aflăm destul de aproape de vreun canton, de vreun refugiu, sau poate chiar de observatorul meteorologic. În acest timp, ceilalți trei bărbați vor face de pază cu schimbul. Vor trage la sorți pentru a vedea care dintre noi va alcătui echipa de salvare.

Singurul dintre pasageri care nu scosese niciun cuvânt până atunci, tipul uscățiv și înalt, își scutură calm pipa și după ce tuși ușor, ca și cum ar fi vrut să-și dreagă glasul, spuse:

— Nu este nevoie să mai tragem la sorți. Mă ofer eu! Numele meu este Bertram și consider că o singură persoană este suficientă pentru această întreprindere riscantă. Voi pleca mâine, iar dumneavoastră, domnilor, veți rămâne de pază la bordul avionului, conform propunerii domnului doctor.

— Nu sunt de acord cu propunerea dumitale, domnule Bertram. Un singur om nu ar avea suficiente șanse să găsească drumul, interveni în discuție Radu, cu gândul de a-l însoți pe Bertram în periculoasa dar necesara expediție.

Însă doctorul Duncan i-o luă înainte:

— Tânărul are dreptate! Te voi însoți, domnule Bertram. Echipa de salvare o vom forma noi doi.

Uscățivul își răsucea nervos, între degete, pipa.

— Bine, doctore! Dacă ții atât de mult să mă însoțești, fie!

•

Se apropia noaptea. Fiecare căuta să-și aranjeze, pe cât era posibil, spațiul în care urma să doarmă. Radu ar fi dorit să stea de vorbă cu Sandra, să lămurească misterioasa comportare pe care o avusese față de el din momentul când se urcase pe bordul „Săgeții albastre”. Dar stewardesa, care își amenajase la bordul avionului un pat comun cu doamna Hutkins, stătea de vorbă cu aceasta. Radu, întins pe bancheta ce urma să o împartă cu doctorul Duncan, închisese ochii, lăsând impresia că a și adormit. De fapt, trăgea cu urechea la cele ce vorbeau. Știa că era un act de nepolitețe, dar curiozitatea (poate profesională) de a cunoaște cât mai mult despre cei care îi erau parteneri ai

nemaipomenitei aventuri îl făcu să săvârșească acest act de indiscreție.

— Vom îngheța de frig în pustietatea asta. Și vom muri de foame, șopti doamna Hutkins, oftând zgomotos, după care căută să se convingă dacă Radu dormea cu adevărat sau numai se prefăcea.

Respirația lui profundă o liniști, așa că trecu imediat la un alt subiect mai puțin banal, subiect care îl făcu pe Radu să-și încordeze și mai mult auzul.

— Ascultă, Sandra! Nu-mi place de loc figura individului acela care s-a oferit să plece în căutarea drumului salvator.

— Vorbiți de domnul Bertram?

— Exact! Cunoști, cumva, ce profesiune are?

— E polițist, răspunse Sandra după o ușoară evitare.

Doamna Hutkins păru foarte surprinsă:

— Ești sigură? Cine ți-a spus?!!! El?

— Nu! Știu de la căpitanul Sanders.

— Și de unde cunoștea căpitanul Sanders acest lucru?

— Pentru că… Sandra avu o ușoară ezitare.

— Pentru că tezaurul pe care îl transporta „Săgeata albastră” trebuia să fie păzit de cineva. Nu e așa, fetițo?

— Da, recunoscu surprinsă Sandra.

Apoi, brusc, își reveni și căută s-o surprindă, la rândul ei, pe doamna Hutkins:

— Dar dumneavoastră de unde știați de…

— Nu e momentul să discutăm asemenea lucruri, i-o reteză doamna Hutkins.

Și ciudata convorbire luă sfârșit aici.

•

La câțiva pași de avion, Corine și Van Blathers discutau agitați. De ei se apropie cu pași repezi Redhome.

— Doamnă, v-aș fi foarte recunoscător dacă ne-ați lăsa singuri câteva minute. E o chestiune de afaceri pe care aș vrea s-o discutăm numai noi, bărbații.

— Găsesc că nu v-ați ales un moment prea potrivit pentru o asemenea discuție, domnule Redhome, îi răspunse Corine. Totuși se îndepărtă, vădit furioasă.

— Ascultă, Redhome, izbucni nervos, ca de obicei, Van Blathers, Corine are perfectă dreptate.

— Ce știe ea!… rânji Redhome.

— Ce vrei să spui?
— Gândește-te, Van Blathers! Suntem la doi pași de o comoară uriașă!
— Ei și?
— Doar n-o s-o lăsăm aici, să ruginească?
Van Blathers avea impresia că își aude bătăile inimii.
— Nu cumva… te-ai gândit…
— Și de ce nu? i-o reteză Redhome, în ai cărui ochi se putea citi ușor setea aurului.
— Nu… nu se poate așa ceva! bâigui Van Blathers.
Celălalt râse batjocoritor:
— Trebuie să profităm de întâmplarea asta neprevăzută. Neapărat! Și numaidecât! Vei fi asociatul meu.
— Asociat?!
— Eu voi deschide safeul. Dumneata vei valorifica bijuteriile. Mie îmi vei da numai zece mii de lire sterline. Mă mulțumesc și cu atât! Gândește-te! Vei fi unul dintre cei mai bogați oameni din lume!
— Dar e o nebunie! Cum vom ieși de aici?
— Mai întâi să intrăm în posesia tezaurului, apoi vom mai vedea noi… Ne trebuie cheia safeului. Momentul e foarte potrivit. Ceilalți sunt ocupați cu pregătirile pentru noapte.
— Ssst!… Ai înnebunit, Redhome? Ai înnebunit?
— Tot ce-i posibil. Gândul că sunt atât de aproape de acest tezaur mă scoate din sărite!
— Iar eu îți repet să încetezi! Lasă până mâine. Dă-mi un răgaz să mă gândesc. Vom discuta mâine cu capul ceva mai limpede.
— Bine, bine, consimți ursuz Redhome. Numai să nu fie prea târziu mâine.
— Ce vrei să spui?
— Nimic! Noapte bună, domnule Van Blathers.

•

Doctorul Duncan se apropie de patul pe care Radu îl improvizase între fotoliile avionului.
— Admirabil culcuș! Nu e așa?
— Da, domnule doctor, răspunse Radu somnoros.
După emoțiile prin care trecuse simțea că acum îl toropește somnul. Dar doctorul Duncan avea pesemne chef de vorbă.
— De fapt, nici nu știu care e numele dumitale.

— Radu! Radu Balmuș, preciză el. Sunt reporter.

Se lăsase amurgul, așa că Radu n-ar fi putut preciza dacă pe fața doctorului a fluturat pentru câteva clipe un zâmbet straniu. Poate i se păruse.

— O să-mi permiți să te tutuiesc?

— Cu plăcere.

— Spune-mi, Radule... cu ce ocazie călătoreai cu „Săgeata albastră”?

Întrebarea fusese pusă pe un ton care voia să pară indiferent, totuși Radu își dădu seama că doctorul era nerăbdător să afle răspunsul.

— În interes de serviciu, îi răspunse el, și nu mințea absolut deloc.

Doctorul Duncan păru destul de mulțumit de răspunsul laconic al lui Radu. Nu mai insistă, îi ură noapte bună și se lungi alături de el pe patul improvizat. Curând nu i se mai auzi decât respirația.

O respirație ușoară, ca aceea a cuiva care doarme, așa cum se spune, iepurește, gata să tresară din somn la cel mai mic zgomot.

•

În acest timp, în spațiul care mai rămăsese din fosta cabină de comandă a „Săgeții albastre” avea loc o discuție deosebit de bizară.

— Dumneata erai, domnule Bertram? Ce cauți aici?

— Nu te supăra, domnișoară Sandra, dar același lucru aș putea să te întreb și eu, nu e așa?

Un fascicol de lumină, provenit de la lanterna de buzunar a lui Bertram, încadră chipul speriat al stewardesei.

— Dă-mi cheile de la safe! Imediat...

— Nu erau la mine! Erau la căpitanul Sanders.

Pe fața polițistului flutură un zâmbet batjocoritor.

— O domnișoară atât de delicată ca dumneata a avut curajul să scotocească buzunarele unui mort? Pentru ce îți trebuiau cheile? Aș putea să știu?

— Sunt singura membră a echipajului care am rămas în viață. Am tot dreptul să port cheile safeului la mine.

— Care echipaj, domnișoară? În momentul de fața nu mai există niciun echipaj. Suntem o mână de oameni aruncați de soartă în vârtejul unei aventuri nenorocite. Căpitanul Sanders e

mort. Cheile de la safeul în care e închis tezaurul prințului trebuie să stea acum la mine. Dă-mi-le!

— Imposibil, domnule!

— Pentru ce?

— Pentru că nu le mai găsesc.

— Spui adevărul? E inutil să minți! Secretul cifrului nu-l cunosc decât eu. Știi prea bine lucrul acesta. Dă-mi cheile!

— Cheile de la safe… nu mai sunt în buzunarele căpitanului. Nu înțeleg cum de s-au pierdut!

— Și totuși aș putea să jur că nu sunt pierdute. Cheile au fost luate de altcineva înaintea noastră.

— Cine? Cine o fi furat cheile safeului?

Polițistul cercetă stăruitor chipul palid al tinerei fete.

— Asta aș vrea să aflu și eu…

•

Zorii zilei cuprinseră pe neașteptate muntele. Van Blathers fuma gânditor în afara avionului. Deodată tresări: lângă el apăruse fără veste, ca de obicei, Redhome.

— Bună dimineața, domnule Van Blathers!

— Bună dimineața, Redhome. Ce se mai aude? Cei doi, Bertram și Duncan, au plecat?

— Da. Încă nu se luminase bine de ziuă când au părăsit platoul.

— Ei, te-ai gândit?

— La ce?

— Cum… la ce? La tezaurul prințului, bineînțeles. Trebuie să profităm, că am rămas aici numai noi doi și femeile.

— Și tânărul acela unde e?

— Mi-am luat toate măsurile de precauție. L-am trimis să stea de pază. Poate trece vreun avion în căutarea noastră sau… poate nu se mai întoarce, rânji sinistru Redhome.

— Și… ce vrei să faci? Ce vrei să faci cu tezaurul în mijlocul acestei pustietăți? surâse Van Blathers cu amărăciune. Vom mai scăpa oare de aici vreodată?

— Să punem întâi mâna pe tezaur și apoi vom găsi noi o ieșire.

— Cum ai să deschizi safeul?

Redhome privi batjocoritor pe Van Blathers:

— Foarte simplu. Cu cheile pe care le-ai furat din buzunarul căpitanului Sanders.

Van Blathers nu păru mirat de acuzația pe care i-o adusese Redhome.

— Și cifrul?

— Te asigur că va fi o jucărie pentru mine. După ce vom fi în posesia tezaurului, ne facem bagajele și mâine în zori dispărem fără urme.

— Și Corine?

Redhome dădu nepăsător din umeri:

— Te privește. Trebuie să lucrăm repede. Eu mă ocup de safe. Dumneata îndepărtează femeile de avion sub un pretext oarecare. Și acum, dă-mi cheile!

Van Blathers avu mai întâi o ușoară ezitare. Perspectiva unei rapide și uriașe îmbogățiri pusese însă stăpânire pe el.

— Mă duc să le aduc!

Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse brusc spre Redhome și-l preveni pe un ton amenințător:

— Țin să te avertizez că dacă vei încerca să mă tragi cumva pe sfoară…

— Fii liniștit! Pe mine nu mă interesează decât cele zece mii de lire pe care ai să mi le dai imediat ce vom scăpa de aici. Cu bijuteriile nu ai decât să te descurci singur.

Van Blathers se îndepărtă mormăind ceva neînțeles. Redhome se pregătea să cerceteze împrejurimile când, din apropiere, se ivi pe neașteptate doamna Hutkins.

— Bună dimineața, domnule Redhome!

— Erați aici, doamna Hutkins?

— Închipuie-ți!

— Credeam că dormiți.

— Am avut insomnie toată noaptea. Aș fi preferat un pat bun în locul canapelei și un hotel de lux în locul „Săgeții albastre”.

— Regret că nu vă pot oferi decât Mont Blancul în locul Parisului, spuse Redhome, pe un ton acru.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, domnule Redhome.

Ochii doamnei Hutkins îl priveau scrutător și amenințător.

— Aș vrea să-ți dau un sfat! Nu te aventura în treburi care nu te privesc.

— Nu înțeleg, făcu pe surprinsul Redhome.

— Te prefaci că nu înțelegi, continuă neîndurătoare doamna Hutkins. Îți atrag atenția cât mai e timp. S-ar putea ca mai târziu să nu-ți mai fie de niciun folos.

Redhome își scrâșni dinții, furios. Voia să-i răspundă, dar doamna Hutkins se îndepărtase repede. Din avion tocmai cobora Van Blathers. Obrajii îi erau palizi și întreaga înfățișare îi trăda emoție și enervare.

— Redhome… Redhome… bâigui el.

— Ce s-a întâmplat?

— Redhome! Cheile au dispărut.

— Cum?!! Glumești sau îți bați joc de mine?

— Nu, Redhome! Pe cuvântul meu! Corine a umblat astă-noapte în valiza mea și le-a furat.

— Nu cumva te-ai înțeles cu doamna Hutkins?

— Cu doamna Hutkins? Ce vorbă e asta? Până ieri nici nu știam de existența ei.

— Nu zău?

— Te rog să mă crezi!

— Bijutierul prințului nu știe cine e doamna Hutkins! Iar cheile, pe care și le-a însușit cu atâta abilitate din buzunarul căpitanului Sanders, dispar subit peste noapte. Vrei să mă prostești, șefule? Am bănuit că o să-ți schimbi planurile. Crezi că ai să pui mâna, singur, pe tezaur? Te înșeli!

— Mă amenințí?

— Poate! Și Redhome se îndepărtă grăbit și nervos, lăsându-l pe Van Blathers pradă unei neliniști evidente.

•

Radu stătea de veghe pe locul cel mai ridicat, o stâncă teșită, un fel de mică platformă, scrutând fără speranță zarea. Nori plumburii învăluiseră Mont Blancul. Era aproape imposibil să fie văzuți de avioanele care plecaseră, probabil, în căutarea lor. Deodată tresări din gândurile care îl cuprinseseră. Stewardesa își făcuse, pe neașteptate, apariția. Se așeză lângă el și timp de câteva clipe nu rosti absolut niciun cuvânt. Apoi, un fior îi străbătu trupul.

— Mi-e frică, șopti ea.

Radu nu știa ce să-i răspundă. De ce și de cine îi era frică acestei minunate fete blonde cu ochi negri? „Are în privirea ei ceva care îți inspiră o deosebită încredere”, își spuse.

— Cine ești dumneata? îi întrerupse ea gândurile. Un polițist sau un detectiv?

— Niciuna, nici aha!

Curiozitatea de a afla mai multe despre această fată îl îndemna să spună adevărul. Îl ascultă calmă, și când Radu sfârși tot ce avea de spus îl privi drept în ochi, căutând să citească parcă în ei dacă era sincer. Probabil că fusese mulțumită de rezultatul investigației sale, deoarece, aproape imediat, un zâmbet gingaș înflori pe buzele ei. Apoi, molcom, începu să depene câte ceva din caierul vieții ei. Era italiancă, născută la Veneția, și deși era din orașul gondolelor, ajunsese stewardesă. Lucra pe „Săgeata albastră” de doi ani de zile. Îl iubea pe căpitanul Sanders, care îi fusese un al doilea tată. (Părinții ei muriseră într-un accident de automobil.) Căpitanul Sanders ținea și el foarte mult la Sandra și ar fi dorit să o logodească cu un nepot de-al său. Apoi îi mărturisi că în afară de el și de polițistul Bertram nu avea încredere în niciunul dintre pasagerii „Săgeții albastre”. Îi suspecta pe toți; avea impresia că fiecare dintre ei urmărește să intre în posesia fabulosului tezaur. De aceea a și vrut să ia cheile de la safe. Dar cheile dispăruseră din buzunarul căpitanului Sanders. I se părea ciudat că nu le luase nici Bertram, polițistul angajat special de prințul indian pentru paza safeului, și singurul care deținea de altfel secretul cifrului. Radu se gândi imediat că socotelile prințului fuseseră destul de bine ticluite atunci când încredințase cheile căpitanului, iar cifrul, polițistului. În acest fel, paza tezaurului era mai sigură. Cu părere de rău fu nevoit să întrerupă interesanta povestire a Sandrei. Din locul unde se afla îl zărise pe doctorul Duncan. Părea foarte agitat. Sandra bănuia că el și Bertram au găsit drumul salvator. Se repeziră, în același timp cu ceilalți, spre el. Doamna Hutkins și Van Blathers îl și asaltaseră cu întrebările:

— Ați găsit drumul?

— Suntem salvați?

— Vorbește, doctore! De ce taci?

Duncan îl învălui pe toți într-o privire tristă. Se cunoștea că îi vine greu să vorbească. În sfârșit, după câteva clipe de tăcere, care li se părură secole, se hotărî:

— Din nefericire, vă aduc numai vești proaste. Nu există niciun drum pe care să putem ieși de aici. Am cercetat toate împrejurimile împreună cu Bertram. În zadar. Suntem complet izolați!

— Și Bertram unde e? întrebă nerăbdător Radu.

Doctorul Duncan își feri privirea. Era vădit emoționat.

— O neatenție... a alunecat în prăpastie și...

— E mort! șopti îngrozită doamna Hutkins.

— Din păcate... da!

În acel moment pe fețele tuturor se oglindi sentimentul deznădejdii. Într-adevăr, pe platoul acela singuratic, din masivul Mont Blanc, parcă un tribunal nevăzut le semnase sentința de condamnare la moarte.

•

— Ediție specială! Ediție specială! Dispariția misterioasă a „Săgeții albastre”. Enigma de pe Mont Blanc. Ediție specială! Enigma „Săgeții albastre”. Micul vânzător de ziare din Lyon avea în acea zi o vânzare impresionantă. De altfel, chioșcurile presei fuseseră luate cu asalt. Ziarele apăruseră în trei ediții și totuși tirajul se dovedise insuficient. Cei doi ziariști, Georges și Lucien, cu care am mai făcut cunoștință pe aeroportul din Lyon, se plimbau agale în împrejurimile unui parc plin de nostalgiile toamnei.

— Ce spui, Lucien? întrebă satisfăcut Georges.

— Ce era să fac? Dacă am pierdut articolul senzațional cu reportajul despre tezaurul prințului, cel puțin să am întâietate cu dispariția avionului cu tezaur cu tot!

— Cercetările continuă?

— Toate elicopterele militare participă la operațiunile de salvare.

— Și? S-a descoperit locul catastrofei?

— Până acum nimic. Îți dau cuvântul meu, că dacă aflu ceva îți spun și ție! Știi bine că nu sunt egoist.

— Atunci să-ți spun eu o noutate, și Lucien zâmbi satisfăcut.

— Iar, colega? Iar mi-ai luat-o cu ceva înainte? Te ascult!

— Știai că „Săgeata albastră” nu e căutată numai de elicoptere? „Noutatea” îl dezamăgi pe Georges.

— Asta știam. Te referi la echipa de salvare terestră? Știu! Șapte alpiniști încercați vor porni mâine în direcția unde se presupune că a căzut avionul. Nu-i nicio noutate.

— În schimb, nu știi cine conduce expediția!

— Într-adevăr! E un nume atât de celebru?

— Jean Renoir.

Georges era mirat cu adevărat.

— Cel mai celebru alpinist al secolului nostru! Ei da! Asta e o noutate!

— Sunt sigur că va descoperi rămășițele avionului. Și poate, mai știi, chiar și tezaurul prințului.

— Crezi că pasagerii „Săgeții albastre” mai sunt în viață? Lucien nu răspunse, dar în sinea lui era de acord cu Georges. Fără îndoială că Renoir și oamenii lui nu vor mai găsi decât niște fărâmituri din ceea ce fusese, până nu de mult, unul din cele mai frumoase avioane din lumea întreagă. Cât despre pasagerii „Săgeții albastre”, nu mai încăpea discuție: își găsiseră moartea printre stâncile Mont Blancului.

•

— Oare ne caută cineva? Ce credeți, doamnă Hutkins?

— Tot ce e posibil! Afară doar de cazul când ne consideră morți și e foarte normal să gândească toată lumea așa.

— E greu să presupună cineva că un avion poate reuși să aterizeze pe Mont Blanc, spuse tristă Sandra.

— Bună dimineața!

Corine se apropie de celelalte două femei. Actrița era fardată și dichisită, de parcă peste cinci minute „Săgeata albastră” urma să aterizeze la Lyon sau la Paris. Doamna Hutkins mormăi ceva drept răspuns. Sandra înclină ușor capul, fără a rosti niciun cuvânt.

— Nu l-ați văzut pe Tedy? insistă Corine, prefăcându-se că nu remarcă răceala cu care fusese întâmpinată.

— Pe cine?!

— Pe domnul Van Blathers.

— Nu! Întreabă-l pe domnul Redhome, îi sugeră, pe un ton acru, doamna Hutkins. Poate știe el.

— Redhome?! De data aceasta era rândul Corinei să se mire.

— Da, Redhome. Uite-l! Se plimbă. Admiră, probabil, peisajul, și doamna Hutkins apăsă pe cuvinte intenționat, insinuantă.

Corine se apropie de Redhome, care se prefăcea că scrutează cu încordare zarea. Se cunoștea că n-are chef să stea de vorbă cu ea. Totuși o salută și o întrebă politicos, dar foarte rece, cum a dormit.

— M-am zbuciumat toată noaptea, se văită Corine. Am avut un coșmar îngrozitor. Spune-mi, nu l-ai văzut pe Tedy?

— Nu! Nu l-am mai văzut de aseară, de când m-am dus să mă culc, își aminti Redhome.

— Domnule Redhome! Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva.

— Ce vă face să credeți asta?

— Nu știu. Parcă am o presimțire. Visul meu îngrozitor de aseară.

— Visul! ridică din umeri, disprețuitor, Redhome. Dar chiar în acel moment un țipăt de groază străbătu până la ei pe platou.

— Ai auzit? îl întrebă speriată Corine.

— Da! Un strigăt!

— O femeie!

— Cred că este stewardesa, își dădu cu părerea el.

Redhome nu se înșelase câtuși de puțin. Într-adevăr, era Sandra, care acuma alerga spre ei.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară? întrebă aspru Redhome.

— Acolo! și Sandra schiță cu mâna un gest în direcția stâncilor unde își alesese locurile de observație. Acolo! După stânca aceea...

— Cine? întrebă Corine. Nu! Nu se poate, adăugă ea, remarcând paloarea evidentă a stewardesei.

— Ba da!! E dânsul, bâigui aceasta. L-am recunoscut. E mort!

Corine scoase un țipăt scurt și se prăbuși la picioarele Sandrei.

— A leșinat! urlă Redhome, ca scos din minți. Hei, doctore! Doctore Duncan!

La auzul țipetelor Sandrei Radu se năpusti într-un suflet spre platou. Dădu cu ochii de Corine leșinată. Sandra plângea.

— Ce s-a întâmplat?

Redhome îl privea într-un mod foarte ciudat. Se adresase lui, singurul care părea capabil să-i dea un răspuns.

— De ce-l căutați pe doctor? E la postul de observație.

— L-a găsit pe Van Blathers mort.

— Cine?

— Domnișoara, arătă Redhome pe Sandra.

— Unde?

— După stânca aceea.

— Să mergem acolo! Dumneata, domnișoară, se adresă Radu Sandrei, ai grijă de biata femeie!

Radu și Redhome se apropiară în grabă de stâncă. Un spectacol îngrozitor li se înfățișă înaintea ochilor. Van Blathers zăcea cu fața la pământ într-o baltă de sânge.

— Privește, tinere! îi arătă Redhome. A fost ucis prin surprindere.

— Credeți?

— Cu siguranță. Iată-i haina! E sfâșiată în spate. Aș putea să pariez că rana i-a fost provocată de un pumnal… Oh! Dar uite! Uite și arma cu care a fost ucis.

— Un cuțit.

— Nu, tinere! Un bisturiu chirurgical în toată regula. Radu se uită, stupefiat, la el.

— De unde până unde un bisturiu chirurgical pe Mont Blanc? Redhome schiță un rânjet:

— Uiți un amănunt. Asasinul nu poate fi decât unul dintre noi. Iar printre noi se află un medic.

— Duncan! exclamă Radu înmărmurit.

— Exact, aprobă ei. Ești perspicace, tinere. Sunt curios să aflu dacă acest bisturiu aparține doctorului Duncan sau nu! Cred că ești de acord că trebuie să întreprindem imediat cercetări pentru a-l descoperi pe vinovat. Să mergem la avion!

•

Din zece oameni, câți erau pe bordul „Săgeții albastre” în urmă cu mai puțin de 48 de ore, acum se aflau, reuniți într-un fel de tribunal, doar patru. Bertram și Van Blathers erau morți. Corine și doamna Hutkins refuzaseră pur și simplu să ia parte la ancheta pe care Redhome sugerase să o efectueze în rândurile celor care supraviețuiau. Sandra îi explică lui Redhome că a depus toate insistențele, dar a fost în zadar. Amândouă doamnele se opuseseră categoric să fie anchetate și se refugiaseră fiecare în „cușeta” ei. Doctorul Duncan se arătă enervat de purtarea doamnei Hutkins, pe care o califică drept ciudată.

— Ai dreptate, domnule doctor, confirmă Redhome. Apoi, cu vocea lui batjocoritoare și insinuantă, îi puse brusc întrebarea care îl rodea încă de la descoperirea cadavrului lui Van Blathers: Ai putea să ne spui, doctore, dacă nu cumva acest bisturiu îți aparține?

— Dă-mi voie să-l privesc mai de aproape, răspunse acesta cu mult calm.

— Poftim! și Redhome îi întinse lui Duncan bisturiu.

Doctorul îl examină cu multă atenție, apoi îl restitui lui Redhome:

— Nu! Nu este al meu!

— Cum ne poți dovedi acest lucru? interveni Radu în discuție.

Duncan îi aruncă o privire curioasă, de parcă acum îl vedea pentru prima oară.

— Ai dreptate. Un om e găsit mort. Asasinat, după cum presupuneți, cu acest bisturiu chirurgical. Între noi nu există decât un medic. Eu! E normal ca bănuielile tuturor să se îndrepte împotriva mea. Dar ce vă face să credeți, adăugă el, întorcând privirea către Redhome și Sandra, că acest bisturiu îmi aparține? Simplul fapt că sunt medic? Oare bisturiul nu poate să fie și al altcuiva? Și ce dovedește că Van Blathers a fost asasinat cu bisturiul? Poate că asasinul, vrând să arunce bănuielile asupra mea, l-a lăsat intenționat la locul crimei. La asta nu v-ați gândit?

— Ne-ai ținut o pledoarie demnă de un avocat, recunoscu Redhome. Ești abil, doctore Duncan. Într-adevăr, este greu să dovedim că bisturiul îți aparține. Atunci al cui e?

— Al meu… murmură Sandra, pierită, și se făcu lividă la față.

— Sandra!! Ce spui?! exclamă, surprins, Radu.

Sandra își reveni numaidecât. Scutură buclele blonde și înfruntă mândră privirile sfredelitoare ale lui Redhome și Duncan:

— Al meu… e un fel de a spune. E al „Săgeții albastre”. Observând surpriza care se întipărise pe figurile celorlalți, se simți obligată să dea și o explicație afirmației ei: Avionul avea o trusă medicală bine aprovizionată.

— Și unde se găsește această trusă? interveni Duncan.

Drept răspuns, Sandra se îndepărtă câțiva pași și, de sub una din banchetele avionului, scoase trusa la iveală.

— Bisturiul chirurgical lipsește.

— Ești sigură că a existat în trusă și un bisturiu chirurgical? interveni Radu.

În ochii Sandrei luceau două boabe de mărgăritar.

— Din păcate, da.

— La cine sunt cheile de la trusă? întrebă Redhome.

— Trebuiau să fie la mine. Însă ultima oară, când am umblat la trusă, le-am uitat… cel puțin așa cred… Nu-mi mai amintesc… După cum ați văzut, trusa era descuiată, dar nici urmă de chei.

— Când ai umblat ultima oară la trusă? Îți amintești?

— Desigur, domnule doctor. Atunci când domnul Redhome mi-a cerut un calmant.

— Și când s-a întâmplat asta? întrebă Radu.

— Ieri dimineață, răspunse Redhome în locul Sandrei. Am avut o discuție aprinsă cu cineva. Mă durea inima.

— Nu vă supărați, domnule Redhome, insistă Radu. Cu cine ați avut această „discuție aprinsă”? Nu cumva...

— Exact! Cu Van Blathers.

Era rândul lui Redhome să devină palid și să se enerveze.

— Dar să nu uităm, nu eu am fost cel care a descoperit crima, ci domnișoara Sandra!

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic! Absolut nimic! Fii calm, tinere, fii calm! bătu Redhome în retragere.

— Ne pierdem cu toții capul, conchise impunător Duncan. Într-adevăr, ar trebui să fim cu toții mai calmi și să nu ne acuzăm unii pe alții de o crimă pe care poate n-a comis-o niciunul dintre noi.

— Dar e absurd! Totuși numai unul dintre noi putea să comită această crimă. Unul dintre cei care suntem aici.

— Sau dintre cei care nu suntem.

— Ce vrei să mai spui, domnule Redhome?

— Ați uitat că două persoane au refuzat să discute despre această crimă?

— Doamna Hutkins nu poate fi bănuită, își dădu cu părerea Sandra.

— Și de ce nu? E destul de voinică pentru a putea omorî un om, mai ales că Van Blathers a fost ucis prin surprindere.

— Nu! Nici eu nu pot crede că o femeie ar fi asasinul.

— Vorbești cu patimă, tinere, și e explicabil acest lucru. Dumneata dorești, cu tot dinadinsul, ca bănuielile să cadă pe un bărbat. Pe mine sau pe doctorul Duncan. Ei bine! De ce nu ai fi chiar dumneata asasinul?

— Eu?!

— De ce nu? Ar fi suficient un pumn de-al dumitale ca să omoare un om.

Radu simțea că i se urcă sângele la cap. I-ar fi tras cu plăcere lui Redhome pumnul despre care vorbea. Dar căută să-și stăpânească nervii. Ar fi fost o prostie dacă ar fi procedat astfel. În mod normal, bănuielile tuturor s-ar fi îndreptat asupra lui. Trebuia să rămână lucid, cât mai lucid. Se răcori imediat, răspunzându-i:

— Nu eu am fost acela care a avut o discuție aprinsă ieri dimineață cu Van Blathers, ci dumneata!

— Domnilor, domnilor! interveni împăciuitor Duncan. Ați început iar cearta? Mai bine să ne întrebăm: care este mobilul acestei crime? Pentru ce a fost asasinat Van Blathers? Cine avea interesul și ce anume a căutat să ia de la el? Pentru că eu presupun că asasinul a avut un scop bine determinat.

— Dumneata, doctore, i se adresă ironic Redhome, ai aptitudini serioase și pentru profesiunea de detectiv.

— Totuși doctorul Duncan are dreptate, exclamă Radu, care începuse să nu-l mai poată suferi pe acest Redhome, veșnic ironic și gata de ceartă cu ceilalți.

Un gând tot mai stăruitor își făcea loc în mintea lui Radu. „Redhome e asasinul lui Van Blathers. Pentru ce a comis această crimă?” se întrebă el. Aștepta răspunsul din partea lui Duncan sau a lui Redhome, așa că tresăriră cu toții când vocea pătrunzătoare a doamnei Hutkins se făcu auzită în imediata lor apropiere:

— Cine? Nu se poate ști! Pentru ce? Asta o știm cu toții, dar ne prefacem că nu știm, și văzând uimirea pe care o produsese apariția ei atât de neașteptată li se adresă cu un aer sfidător: Ce s-a întâmplat, domnilor? Mă priviți de parcă ar fi apărut Van Blathers în fața dumneavoastră.

— Eu nu mă mir de loc, răspunse obraznic Redhome. Cunosc obiceiul dumitale de a trage cu urechea.

— Și eu cunosc modul dumitale de a discuta cu o femeie. Ești incorigibil, domnule Redhome. Socotind că îl pusese la punct suficient, se întoarse către ceilalți și le aruncă o privire pătrunzătoare. Așadar, consider că e momentul să încetăm jocul acesta stupid și să dăm cărțile pe față! Să nu ne mai prefacem că nu cunoaștem motivul pentru care a fost ucis Van Blathers. Doar știm cu toții că „Săgeata albastră” transporta, închis într-un safe special, tezaurul prințului Sarasthri. Inutil să protestezi, tinere! Și dumneata, doctore Duncan! Știți tot atât de bine ca și noi, ceilalți. Un singur om dintre noi presupunem că ar fi cunoscut secretul cifrului de la safe: polițistul Bertram. Acum acest om, după cum ne-a istorisit doctorul Duncan, a alunecat într-o prăpastie, deci îl putem considera mort. Oare mai cunoaște cineva dintre noi secretul cifrului?

— Aveți dreptate, doamnă Hutkins, interveni Radu în discuție. S-ar putea ca nu numai Bertram să fi cunoscut secretul cifrului, ci și altcineva. Dar, pentru a deschide safeul, acest altcineva are nevoie neapărat și de cheile lui. Sandra, unde se găseau aceste chei în momentul când „Săgeata albastră” a aterizat forțat pe Mont Blanc?

— La căpitanul Sanders.

— Ești sigură?

— Absolut sigură.

— Dar acum? Cheile se mai află în buzunarele lui Sanders?

— Nu! Au dispărut chiar în ziua accidentului.

— Cum, ai percheziționat buzunarele unui mort, domnișoară? insinuă doamna Hutkins.

— Aveam dreptul s-o fac. Eram singura supraviețuitoare din echipaj. Căpitanul Sanders nu avea secrete față de mine.

„Totul mi se pare destul de logic, admise Radu în gând. După accident singura membră a echipajului rămâne domnișoara Sandra, și ea avea dreptul de a păstra cheile safeului. Dar cineva a fost mai iute decât ea. Și acest cineva nu putea fi altul decât domnul Van Blathers.”

— Dar dacă le-a luat Van Blathers? îl întrerupse din gândurile lui doamna Hutkins.

— Un bijutier, cu o avere respectabilă, hoțul unor chei?

„Da, domnule Redhome! Pentru că aceste chei duc la o avere și mai respectabilă”, își continuă deducțiile Radu.

— E o presupunere? întrerupse Duncan.

Dar nimeni nu-i răspunse. Fiecare se gândea la ciudata moarte a lui Van Blathers.

„Nu, domnule doctor. E aproape o certitudine. Criminalul știe că aceste chei au fost furate de către Van Blathers. Le caută cu înfrigurare în geamantanul acestuia și nu le găsește. Atunci nu-i mai rămâne decât o soluție. Cheile se află chiar la Van Blathers! Pândește un moment favorabil și-l înjunghie mișelește. Apoi îl scotocește prin buzunare și găsește cheile. Totuși cine este asasinul? Simplu de dedus: cel asupra căruia se găsesc, în acest moment, cheile de la safeul ce închide tezaurul prințului.”

— Presupunând că logica dumitale este infailibilă, domnule Redhome, spuse Duncan după această tăcere penibilă, tot nu vom putea afla cine este asasinul. Și apoi s-ar mai putea emite și alte ipoteze. De exemplu, asasinul sau… iertați-mă… de ce nu

asasina… caută cheile și nu le găsește. Altcineva mai abil le sustrăsese mai înainte din buzunarele lui Van Blathers. Sau poate chiar Van Blathers le încredințase altcuiva, sau… cine știe câte ipoteze s-ar mai putea găsi? Poate că singurul deținător al secretului cifrului era Bertram. Ori acesta e mort. La ce i-ar folosi altcuiva cheile?

— Am spus și repet: suntem chiar atât de siguri că numai Bertram cunoștea secretul cifrului? Despre chei nu știa numai căpitanul Sanders, ci și domnișoara Sandra.

— Și doamna Hutkins!

— Și domnul Redhome!

— Ne învârtim într-un cerc vicios.

— Jucăm un joc periculos, doctore, atâta tot. Dacă presupunerea dumitale e reală, și anume că asasinul nu a găsit cheile în buzunarele lui Van Blathers, ne putem aștepta, în curând, la o nouă crimă. De-abia atunci ne vom da seama la cine se aflau cheile în seara aceasta.

— Să organizăm o pază! Să veghem cu schimbul, propuse doamna Hutkins.

— Ar însemna să nu mai dormim niciunul de acum înainte.

— Decât să dormim somnul de veci, e preferabil.

Redhome, care până atunci nu mai scosese niciun cuvânt, mormăi înciudat:

— N-are decât să nu doarmă cel asupra căruia sunt cheile. E singurul care se poate teme de asasin.

— Asasinul e deci printre noi? întrebă, cu spaimă, Sandra.

— Numai dacă nu cumva a căzut din cer după ce s-a prăbușit „Săgeata albastră”, îi răspunse Radu, sau… dar nu mai continuă gândul care îi încolțise în acel moment în minte.

•

Îl simțea pe doctorul Duncan răsucindu-se nervos pe canapea.

— Nu dormi, doctore?

— Nu, Radule! Mă tot gândesc: cine ar putea fi asasinul? Ai văzut-o pe Corine? Îi e tare teamă de când a rămas singură.

— Sau poate are alt motiv să-i fie frică. Dacă cheile de la safe se află asupra ei?

— Ar însemna că e în primejdie.

— Tot ce se poate! În sfârșit, poate că totul nu e decât rodul imaginației noastre halucinante, amplificată de situația în care

ne găsim. Mai bine hai să ne culcăm! Cine știe ce ne mai așteaptă? Noapte bună!

— Noapte bună, domnule doctor!

•

— Sandra!

— Da, doamnă Hutkins!

— Nu dormeai?

— Nu!

— Ai auzit?

— Ce?

— Un zgomot!

— Mi s-a părut și mie.

— Ah! Blestematul ăsta de întuneric! De-abia aștept să se lumineze de ziuă. Și totuși ar fi mai bine să ne culcăm. Măcar pentru câteva ore. Ne vom reface, cât de cât, nervii.

— Aveți dreptate, doamnă! Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea! De mâine am să-l urmăresc mai atent pe acest Redhome. Mi-e tare nesuferit.

•

Cineva striga disperat după ajutor. Radu sări imediat în picioare și se ciocni de doctorul Duncan. Și el auzise strigătele.

— Ce este? Cine a strigat?

— Nu știu! Am impresia că strigătele veneau de acolo, îi răspunse Duncan, și îi arătă spre capătul avionului. Se îndreptară în partea de unde li se păruse că veneau strigătele. Le găsiră pe cele trei femei strânse laolaltă, privind îngrozite spre ceva.

Prin ferestruicile avionului se strecurau timide zorile. În curând aflară pricina groazei lor. Întins în culcușul său, Redhome dormea un somn din care nu avea să se mai trezească niciodată.

•

Cei doi reporteri, Georges și Lucien, se plimbau alene pe bulevard.

— N-am mai scris un rând despre „Săgeata albastră”, se lamentă Georges. Ce noutăți mai ai, Lucien?

— Cei șapte alpiniști au format două echipe. Echipa condusă de Renoir cercetează un spațiu nu prea depărtat de observatorul astronomic. De aici a aflat că avionul a trecut în

dreptul observatorului la orele 18:23. Îți amintești, în seara aceea ne aflam la aeroport în așteptarea „Săgeții albastre”?!

— Desigur.

— Legătura prin radio între avion și aeroport s-a întrerupt la orele 18 și 25 de minute.

— Ceea ce înseamnă că accidentul s-a petrecut în acest interval de cinci minute!

— Exact. Acest amănunt ușurează enorm cercetările echipei de salvare. Se cunoștea direcția avionului și se știa și cu ce viteză zbura. În consecință, printr-o simplă operațiune matematică s-a stabilit că „Săgeata albastră” a parcurs în jur de 30 de kilometri de la observator, în direcția Lyon. În zorii zilei de mâine pornesc în direcția porțiunii cuprinsă între observator și ipoteticul punct de cădere al avionului treizeci de patrule militare. Pariez cu tine, dragul meu Georges, că în cel mult trei zile vor fi găsite rămășițele „Săgeții albastre” și eventual ale pasagerilor ei.

•

Radu recunoștea, în sinea lui, că era oarecum dezorientat. Intrat fără voie într-o aventură neașteptată, scăpase într-un mod și mai neașteptat dintr-o catastrofă aeriană. Dar de-abia își revenise din spaima prin care trecuse și iată că două crime îngrozitoare și un accident răpiseră viața a trei dintre pasagerii „Săgeții albastre”. Cine mai rămăsese în viață? Doamna Hutkins, Corine, Sandra, doctorul Duncan și cu el. Așadar, unul dintre ei era asasinul. Bineînțeles că Radu se scotea din cauză, știindu-se complet nevinovat. Dar ceilalți? Nici pe Sandra nu o credea capabilă de o asemenea mârșăvie. Să fi fost Corine? Ea îi cunoștea cel mai bine pe Van Blathers și Redhome. Oare avea suficientă forță să ucidă doi bărbați în toată firea? Dar amândoi fuseseră luați prin surprindere. Și cheile de la safe se aflau la Van Blathers. Dar doamna Hutkins? Și comportarea ei era ciudată. În definitiv, și doctorul Duncan putea fi bănuit. Van Blathers a fost ucis cu un bisturiu chirurgical. Dar polițistul Bertram alunecat în prăpastie? Singurul martor al accidentului a fost tot acest doctor. Radu se hotărî să descopere neapărat enigma „Săgeții albastre”. Dar iată că acum se înnoptează… O nouă noapte pe Mont Blanc? Se îndreptă spre avion enervat pe el însuși, dar decis ca în zorii zilei următoare să plece. Îi găsi adunați laolaltă în „dormitorul” doamnei Hutkins și al Sandrei.

Hotărât să-și pună planul în aplicare, Radu o apucă de mână pe Sandra:

— Să plecăm! Să plecăm imediat!

Interveni din nou doamna Hutkins:

— A… nu! Nu, tinere, mă opun categoric!

— Pentru ce, doamnă Hutkins?

— Îți dai seama că prin această plecare bănuielile se vor îndrepta asupra dumitale și a domnișoarei?

— Bănuieli? Ale cui? Ale dumneavoastră?

— Am mai rămas cinci persoane. Unul dintre noi este asasinul. Asasinul, care, așa după cum am stabilit, urmărește să intre în posesia cheilor de la safe, chei care probabil se aflau la Redhome.

— Și? Ce vreți să spuneți cu asta?

— Ceea ce ai auzit.

— Doamnă Hutkins, strigă Radu plin de indignare. Dar ea nu îl lăsă să mai vorbească și continuă foarte calmă și cu o energie în glas, pe care nu i-o bănuise:

— Am mai putea presupune că domnișoara Sandra îți e complice, că ați luat cheile de la: Redhome și că cifrul safeului e cunoscut de amândoi.

— Cum puteți crede așa ceva?

— De ce n-ar fi așa? În definitiv, domnișoară, căpitanul Sanders îți încredințase secretul cheilor. De ce n-ai fi aflat de la Bertram și secretul cifrului?

— Vă jur că nu-l știam.

— Ei bine, doamnă Hutkins. Presupunând că eu sunt asasinul, iar Sandra complicea mea, presupunând că acum suntem și în posesia cheilor și că am cunoaște și secretul cifrului, pentru ce să plecăm în necunoscut, lăsând tezaurul neatins?

— De unde știm că nu ați umblat la el? îl întrebă Corine, dar întrebarea rămase fără răspuns.

Duncan se ridică și el de pe banchetă, se apropie de Radu și îi puse mâna pe umăr ocrotitor:

— Lasă nervii, prietene! Unde vrei să pleci la ora asta? Nu vezi că începe să se întunece?

— Încă o noapte pe bordul „Săgeții albastre”?

— Eu, unul, aș vrea să mă culc. Vii cu mine?

— Nu, domnule doctor. În noaptea asta voi veghea.

— Mi-e sete… gemu Corine.

Sandra își reaminti că fusese stewardesă:
— Mai avem cinci cutii cu bere. Doriți un pahar?
— Crezi că-mi va astâmpăra setea?
— Desigur. O aduc imediat.
— Stai, Sandra! Te însoțesc.
— Poate ai și un revolver la îndemână, tinere!
— Nu, doamnă Hutkins. Am în schimb doi pumni puternici cu care nu i-aș dori asasinului să facă cunoștință.
— Nu uita că ucide prin surprindere, îi atrase atenția Duncan.
— Eu, unul, nu mă voi lăsa doborât.
O însoți pe stewardesă înspre cămara cu alimente. Orbecăia prin întuneric. Deodată Sandra se opri brusc. Îi cuprinse mâinile într-ale ei.
— Mă crezi că sunt nevinovată? șopti ea.
— Da, răspunse Radu fără niciun fel de ezitare.
— Îți mulțumesc!
Simți pe mână picurile lacrimilor ei. Când s-au întors cu cutia de bere, Corine vorbea cu aceeași voce halucinată:
— S-a întunecat de-a binelea. Parcă am fi la o ședință de spiritism.
— Lipsește masa, glumi Duncan, dar Corine nu-l luă în seamă și continuă:
— Noaptea e favorabilă crimelor. Cui îi vine rândul în noaptea asta? Dacă nu vom fi omorâți, vom muri de foame și de sete.
— Ce gânduri negre v-au prins iar, doamnă Corine? încercă să o liniștească doctorul.
— Am adus berea. Unde sunteți, doamnă Corine?
— Aici!
Sandra se îndreptă spre locul de unde venea vocea Corinei.
— Poftiți paharul, și îi întinse unul din cele două pahare de metal pe care le adusese din cămară. Dumneavoastră beți, doamnă Hutkins?
— Cred că nu mi-ar strica o înghițitură.
Doctorul Duncan se oferi să toarne berea în pahare.
— Strașnică bere! spuse doamna Hutkins. Nu găsești, doamnă Corine? Nu simți cum te înviorează?
— Într-adevăr. Are un gust minunat.
— Mă faceți curios, exclamă doctorul, dar în același timp cutia metalică pe care o ținea în mână se răsturnă cu zgomot pe podeaua avionului.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a scăpat, mormăi el furios. Păcat de bunătate de bere.

— Îți pot oferi paharul meu, doctore. Mai are bere în el.

— Nu! Mulțumesc, doamnă Hutkins.

— Am o propunere, adăugă doamna Hutkins. Să stăm cu toții aici. În felul acesta ucigașului îi va fi greu să mai facă o victimă.

— Credeți că pericolul va fi mai mic? o întrebă doctorul, dar nu mai primi niciun răspuns.

Radu era enervat la culme. Nicio rază de lumină nu străbătea de afară. De ce își aleseseră acest loc, cel mai întunecos din tot avionul, tocmai în ultima noapte pe care mai aveau de gând s-o petreacă pe Mont Blanc? Un nou zgomot îl trezi din gândurile lui amare.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut un pahar, murmură Sandra. Al dumitale, doamnă Hutkins?

— Nu, răspunse aceasta după o scurtă ezitare. Poate cel al doamnei Corine.

— Întunericul acesta începe să devină deosebit de enervant, exclamă furios doctorul.

— Mi-e teamă, îi șopti Sandra. Radule, nu știu de ce, dar mi-e teamă!

Radu încercă să-și aprindă bricheta, fără să reușească. Nu mai avea un strop de benzină. Atunci își aminti că doctorul era posesorul unei mici lanterne.

Îl rugă să o aducă.

— Numai să funcționeze. Bateria era pe sfârșite.

Doamna Hutkins prinsese gust de vorbă:

— Tare aș mai fi băut încă un pahar! Dar dumneata, doamnă Corine? De ce nu răspunzi? Ai adormit?

— Au doborât-o, probabil, emoțiile. A fost atât de agitată astăzi…

Sandra nu-și isprăvi reflecțiile, fiindcă doctorul Duncan se întoarse surprinzător de repede.

— De-abia mai luminează, v-am spus eu. Totuși, decât nimic…

— Ar fi mai bine să o stingi. Poate ne va folosi mai târziu. Cine știe?

— Nu, se rugă Sandra, e mai bine așa. Chiar dacă e numai un fascicol de lumină.

Radu o auzi pe doamna Hutkins scoțând un strigăt înăbușit:

— Doctore! Luminează, te rog, aici!

— Să n-o treziți pe doamna Corine! Doarme!

Fâșia îngustă de lumină străbătu timidă întunericul și se opri în fața actriței.

— Mi se pare ciudat felul acesta de a dormi cu ochii deschiși, remarcă Radu.

O bănuială groaznică îl fulgeră. Se repezi spre femeia care stătea nemișcată pe canapea, cu ochii holbați. Îi zgâlțâi zadarnic umerii.

— Berea! strigă doamna Hutkins. Berea a fost otrăvită! Era cuprinsă de o furie fără margini. Cine a mai făcut și mârșăvia asta? Să vă ia dracul pe toți! Și, brusc, scoase din poșetă un revolver pe care îl aținti asupra celorlalți.

— Știu să-l mânuiesc la perfecție, spuse ea amenințătoare. Oricare dintre voi ar fi asasinul lui Van Blathers și al lui Redhome, și al lui Corine, cu mine n-o să-i meargă. Să nu stingi cumva lanterna, doctore, că trag! Lasă lanterna pe podeaua avionului să lumineze până la ziuă. Iar mâine plecăm de aici orice s-ar întâmpla. Ce cauți, doctore? Ce ai ridicat de jos?

— Paharul doamnei Corine. Cât regret că nu-l putem da la analiză! Dar chiar și așa, în semiîntunericul în care ne aflăm, îmi permit să constat că pe marginea paharului se zărește o urmă suspectă.

— Asasinul a abandonat ideea de a mai omorî cu cuțitul. A trecut acum la otravă, iar mâine cine știe ce ne mai așteaptă, spuse Radu și se întoarse amenințător spre doamna Hutkins: Dumneata erai așezată cea mai aproape de doamna Corine. Poate că în poșeta dumitale se găsea alături de revolver și o mică fiolă cu otravă!

— Dacă nu încetezi, tinere, să știi că un glonte îți este rezervat. Și apoi, dacă îmi amintesc bine, dumneata și Sandra ați servit berea!

— Nu e adevărat! Dumneata ai propus să bem ceva.

— Și doctorul a ajutat-o pe Sandra să servească berea!

— Ești nebun, prietene! Sunteți nebuni cu toții! De-abia aștept să plecați de aici. M-am săturat de voi!

Sandra izbucni într-un hohot de plâns nervos:

— Mi-e frică!

Se ghemui pe canapea și după un timp adormi suspinând prin somn, ca un copil.

Radu nu închise ochii toată noaptea. Cât de fericit era mai înainte cu câteva zile! Nu și-ar fi închipuit niciodată că ar putea trece printr-o astfel de aventură. Totul semăna cu un coșmar și totuși era o tristă și crudă realitate. Ce mult își dorea să fie acum acasă, între prieteni, în redacția săptămânalului ilustrat sau în apartamentul lui atât de drag! Biruit de oboseală, adormi spre ziuă și visă că era la București.

•

Vânzătorii de ziare împânziră străzile.

— Ediție specială! Jean Renoir a comunicat prin radio! Sunt speranțe ca „Săgeata albastră” să fie descoperită! Ediție specială!

Într-adevăr, vestitul alpinist, șeful echipelor de salvare, comunicase prin radio comandamentului că cercetările se apropie de sfârșit. Din întreaga zonă de 30 de kilometri nu mai rămăsese decât o porțiune de circa doi kilometri. Toate echipele încercuiseră această zonă. Deși vremea era nefavorabilă, descoperirea rămășițelor „Săgeții albastre” era, după părerea lui Renoir, o chestiune de cel mult 24 de ore.

•

Dimineața un vânt puternic și rafale de zăpadă învăluiră platoul unde se aflau. Cu toate acestea, Sandra era decisă să plece împreună cu Radu.

— Ce vreme urâtă! exclamă ea deodată.

— Ți-e frică să plecăm?

— Orice s-ar întâmpla, aici nu mai rămân.

— Nici eu!

— Radule, murmură ea după o scurtă ezitare. Nu e așa că…

Se întrerupse, mușcându-și nervoasă buzele.

— Ce anume, Sandra?

— Mi-e greu să continui, ar fi absurd.

— Nu te înțeleg.

— Am ajuns să nu mă mai înțeleg nici eu. Trecem prin momente îngrozitoare. Îți jur că sunt nevinovată.

— Ce vorbe sunt astea, Sandra? Eu nu te-am bănuit nicio clipă.

— Tu poate că nu. Dar ceilalți?

Radu simțea că Sandra vrea să-i destăinuiască, totuși, cu totul altceva. Îi împărtăși această impresie și ea recunoscu că avea dreptate.

— Un gând absurd… un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte…

— Mă bănuiești? Spune sincer!

— Sunt o nebună.

— Dar cum îți poate trece prin minte așa ceva?

— Totul e posibil. Gândește-te! N-am mai rămas decât patru. Și unul dintre noi e asasinul. Oricare dintre noi poate fi bănuit.

— Sandra! Tu ai febră. Delirezi!

— Se poate. Mi-e o sete cumplită.

— Trebuie să bei ceva. A mai rămas bere. Să-ți aduc?

— Nu, nu! îl imploră ea.

Era convins acum că avea febră. Ochii îi luceau straniu.

— Moartea ne pândește la orice pas. Amintește-ți cum a murit doamna Corine!

Pe Radu îl cuprinse un sentiment de amărăciune. Sandra, blonda stewardesă, pe care o cunoștea de atât de puțin timp, dar pentru care nutrea o sinceră simpatie, ajunsese să-l bănuiască chiar și pe el. E drept că numai el știa cât era de nevinovat și cât de departe era de crimele care se făptuiseră din lăcomia și poftele unui criminal sau ale mai multora. Totuși nu și-ar fi închipuit că Sandra păstrase în sufletul ei o îndoială și față de el, îndoială pe care și-o exprimă acum direct, într-un acces de sinceritate desăvârșită, cauzat desigur de starea febrilă în care se găsea. Îi spuse cu multă tristețe în glas:

— Ți-e teamă și de mine, Sandra?

Drept răspuns, ea izbucni în plâns. Era, probabil, la capătul puterilor.

— Iartă-mă! Sunt o proastă. Adu-mi o cutie cu bere! Te rog!

•

Doamna Hutkins și doctorul Duncan se supravegheau reciproc.

— Ți-e frig, doamnă Hutkins?

— Închipuiește-ți, doctore Duncan.

— Suntem nedormiți și nemâncați. Dar mai mult decât atâta este teama. Teama aceasta care se strecoară ca o umbră și ne îngheață inimile. Se aplecă peste măsuță, schițând un surâs cinic: Oare cui îi vine rândul?

— Aș prefera să-ți vină dumitale, răspunse doamna Hutkins netulburată, agitând în mână revolverul. Aș vrea să am ocazia să-ți dovedesc cât de bine știu să mă folosesc de revolver.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Duncan. Credeți că nu v-am recunoscut din prima clipă? Dacă pentru unii dintre noi ați trecut drept o femeie oarecare, plină de toane și de capricii, eu nu mă înșel. Vă cunosc cine sunteți. Jos masca, doamnă Hutkins! Cred că nu mai e cazul să continuați jocul.

— Ai perfectă dreptate, domnule Duncan! Nu mă sinchisesc de fel că m-ai recunoscut, deși îmi pare foarte ciudat acest fapt. Numai unul singur dintre pasagerii „Săgeții albastre” cunoștea adevărata mea identitate și acesta e mort de mult. Cum de ai aflat?

— Abilitate profesională!

— Să fim serioși, domnule Duncan. Doar n-ai să pretinzi acum că ești doctor psihiatru? De fapt, aș putea să-ți răspund cu aceeași monedă. Nu vreau să rămân datoare față de dumneata. De ce să vorbim de „doctorul Duncan”, când așa ceva nici nu există? Așadar, suntem chit. Sus mâinile, Duncan!

•

Radu dorea să părăsească avionul pentru a cerceta împrejurimile. Un gând îi stăruia în minte și voia să-l verifice. Dacă era așa... enigma „Săgeții albastre” era ca și dezlegată. Două lucruri îl puneau însă în încurcătură: starea febrilă a Sandrei și faptul că tezaurul rămânea în voia soartei, fără niciun fel de apărare. Era hotărât să trăiască, să scape din acest coșmar, să se întoarcă acasă, departe de aceste locuri unde moartea pândea la fiecare pas, unde goana după bogăție dusese la crime îngrozitoare. Evenimentele ce urmară avură darul să confirme bănuielile lui Radu, mai înainte ca el să se fi decis să pornească cercetările. O împușcătură în interiorul avionului făcu să vibreze carcasa acestuia.

Se năpusti spre locul unde se aflau doamna Hutkins și doctorul Duncan. Îi găsi luptându-se între ei. Din urechea dreaptă a lui Duncan o dâră de sânge se prelingea până la bărbie. Totuși Hutkins nu mai era înarmată, și bărbatul era gata să se năpustească asupra ei. Îi dădu un pumn lui Duncan drept în față. Acesta holbă ochii spre el, surprins de atacul neașteptat și se prăbuși pe podeaua avionului. Era primul pumn pe care Radu îl dădea cuiva în viața lui, dar Duncan își pierdu cunoștința și se întinse cât era de lung, întocmai unui boxer făcut K.O.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Hutkins?

— A vrut să-mi smulgă revolverul din mână. A vrut să mă omoare. Am tras. Eram în legitimă apărare. Îmi pare rău că nu l-am ucis pe acest ticălos.

— Unde e revolverul?

— E acolo! îi arătă ea spre podeaua avionului. A căzut sub bancheta aceea. Dar nu-mi mai poate folosi la nimic. Nu aveam decât un singur glonte și n-am reușit decât să-i zgârii urechea.

Duncan își reveni din leșin.

— Ai să mi-o plătești! gâfâi el. Apoi se întoarse către doamna Hutkins: Acum sunt lămurit. Asasinul nu poate fi decât cel la care se află cheile în momentul de față.

— Minciună sfruntată, scrâșni ea.

— Ai vrut să mă ucizi ca să scapi și de mine, așa cum i-ai ucis pe ceilalți care îți stăteau în cale. Apoi urma să te răfuiești și cu acești doi tineri.

— Nu e adevărat!

— Ba da. Din seara trecută ești în posesia râvnitelor chei. Nici asta nu e adevărat?

Doamna Hutkins îl fulgeră cu privirea.

— De ce nu răspunzi? Controlează-i poșeta, tinere!

— Ar fi inutil să vă obosiți. Cheile de la safeul tezaurului se găsesc în poșeta mea.

— Cum?! izbucni Radu plin de mânie.

— Cine îți spune că dacă se găsesc în posesia mea sunt vinovată și de crimele comise? Acest ticălos minte cu nerușinare. El este asasinul!

În acel moment un strigăt de groază al Sandrei îl făcu pe Radu să se năpustească spre celălalt capăt al avionului. O găsi tremurând toată, cu ochii holbați spre una din ferestruicile avionului.

— Era el! Era el! L-am văzut! Era el!

— Stai liniștită. Pe cine ai văzut? Pe... nu-i așa? și îi șopti la ureche un nume care o făcu pe Sandra să tresară de spaimă.

— Da, da. El... el... murmură Sandra. Să fugim! E înarmat! O să ne omoare.

Din direcția cealaltă a avionului răsună un țipăt sfâșietor. Îl văzu pe doctorul Duncan apropiindu-se. În mâna dreaptă luceau cheile de la safe.

— Doamna Hutkins a sărit la mine să mă omoare, îi explică el, râzând prostește. Am lovit-o. Dar n-am omorât-o. E numai leșinată.

Radu se îndreptă plin de furie spre Duncan:

— Tu ești asasinul. Acum nu mai e nicio îndoială.

Duncan se opri la câțiva pași de el, nehotărât. De-abia acum își dădu seama că nu era înarmat și cum mai făcuse cunoștința pumnului lui Radu se temea să îl înfrunte direct. Acesta se apropia amenințător de el. Duncan încremenise. Ridică pumnul, dar în acel moment Radu auzi o voce care nu-i era necunoscută:

— Nicio mișcare în plus, tinere. Mâinile sus amândoi! Duncan, fii amabil și azvârle-mi cheile de la safe! Mai sunt zece minute până la căderea nopții. Timp suficient pentru a-l goli de întregul lui conținut. Până atunci, faceți-vă în liniște, toți trei, rugăciunea! Vă așteaptă, în ultima călătorie, cei care au plecat înaintea voastră.

Pe fața lui Duncan se ivi o paloare neobișnuită:

— Cred că glumești! Știi bine doar cum ne-am înțeles!

— Fleacuri, Duncan! Am glumit cu tine, atâta tot. Deși, recunosc, trebuie să-ți mulțumesc. Pentru acest lucru, îți acord, drept recompensă, exact cinci minute ca să ne povestești ce s-a întâmplat din momentul când am alunecat în prăpastie.

— Bertram! Polițistul Bertram, murmura Radu. Așadar, bănuielile mele s-au confirmat.

— Da, tinere. „Polițistul” Bertram în carne și oase. Să nu-ți închipui cumva că stai de vorbă cu o stafie! Sunt mai viu ca oricând.

Radu îl auzi cum ridică cheile, apoi zgomotul deschiderii ușii safeului și, în sfârșit, exclamația lui de bucurie și de surpriză.

— Frumoasă pradă! spuse el. Păcat că n-o puteți vedea și voi, dar n-am ce să mai fac. Dacă vă întoarceți…

Nu-și mai urmă amenințarea. Era preocupat să golească safeul de prețiosul lui conținut. În acest timp Radu se gândea că minutele se scurgeau și că ticălosul nu va ezita să-și pună planul în aplicare. Nu! Nu voia să fie omorât de această lepădătură a societății, de acela care avea pe conștiință atâtea suflete. Dar ce să facă? Vocea lui Bertram îi întrerupse pentru câteva momente șirul gândurilor:

— Hei, Duncan, nu te lăsa prea mult rugat! Fii înțelegător! Uite, am să fac eu începutul. Așadar, prințul Sarasthri angajează

pe polițistul Bertram să păzească celebrul său tezaur. Dar polițistul nu mai ajunge să se prezinte în fața prințului, deoarece m-am substituit lui. Și astfel am început să joc, chiar de la plecarea avionului, rolul celui care avea să păzească tezaurul. Bunul meu amic, supranumit și „doctorul”, de profesiune spărgător și criminal, cu un cazier deosebit de bogat, a fost ales de mine drept colaborator pentru realizarea celei mai perfecte lovituri pe care a conceput-o cineva vreodată: furtul tezaurului prințului Sarasthri. Lovitura urma să se petreacă la Lyon, cu prilejul escalei „Săgeții albastre”. Dar, pe neașteptate, avionul este silit să aterizeze pe Mont Blanc. Van Blathers, atras de bogăția tezaurului și îndemnat de Redhome, dorea să pună mâna pe tezaur. În ceea ce o privește pe doamna Hutkins, am aflat la timp, atât eu, cât și Duncan, adevărata ei personalitate. Prințul procedase destul de inteligent, trebuie s-o recunosc. Îmi încredințase secretul cifrului, dar cheile le-a predat căpitanului Sanders. În plus, a angajat un detectiv care să ne supravegheze atât pe mine, cât și pe căpitanul Sanders: doamna Hutkins.

— Ucigașule! izbucni Radu. Acum toate bănuielile mele s-au confirmat.

— Nu te agita, tinere! Nu uita că sunt înarmat, iar tu ești cu mâinile goale. Și apoi eu n-am ucis pe nimeni până acum.

— De asta sunt convins. Dacă vrei, îți pot continua și eu la fel de bine, ca Duncan, povestioara dumitale.

— De acord. Dar repede, fiindcă mă grăbesc! Sunt curios să aflu ce poate scorni un gazetar atunci când vrea să facă pe detectivul.

— Un lucru e precis: îți trebuiau cheile de la safe. La început ai bănuit că au încăput pe mâna stewardesei. Apoi ți-ai dat seama că și le însușise altcineva. Dar cine? Ce e drept, pentru un moment te interesa dacă exista o posibilitate de ieșire din văgăuna aceasta. Atunci ai hotărât să dispari, iar pe Duncan l-ai lăsat să se ocupe de găsirea cheilor. Așa e?

— Foarte exact. Mă uimești, tinere, cu perspicacitatea dumitale. Păcat că nu-ți va mai folosi la nimic. Printr-o fericită împrejurare, am sosit tocmai la timp, pentru a lua tezaurul și a vă îndepărta definitiv pe toți.

— Dar mi-ai promis… bâigui Duncan.

— Încetează văicărelile, Duncan! Mai aveți doar câteva minute de trăit. Continuă, tinere. Te ascult.

— Redhome l-a ucis pe Van Blathers.

— Interesant! Este adevărat, Duncan?

— Da.

— Duncan știa acum la cine se găseau cheile, continuă Radu, în timp ce în mintea lui căuta cu febrilitate o ieșire din situația tragică în care se afla. L-a înlăturat atunci pe Redhome. Dar cheile le furase Corine, care îl bănuia pe Redhome, ca asasin al lui Van Blathers.

— Și atunci, Duncan, ai ucis-o și pe Corine?

— Da. Am otrăvit-o. Dar blestemata aceea de detectivă mi-o luase înainte. Nu știu cum a reușit să ia cheile de la Corine. Am încercat s-o omor, dar n-am izbutit.

— Îți mulțumesc încă o dată, Duncan! Ai făcut treabă bună! Ai curățat terenul și acum am reușit să operez în liniște. Iar pe dumneata, tinere, te felicit încă o dată pentru calitățile dumitale nebănuite de detectiv amator. Concluziile dumitale au fost nespus de logice. Dar acum, ajunge cu vorbăria. Vă avertizez încă o dată să nu încercați să vă mișcați. Mai am exact trei gloanțe în revolver. Pentru fiecare câte unul. Duncan, nu mișca!

— Ai să mi-o plătești, Bertram. Ține! Câine!

Duncan se întoarse fulgerător. Bertram apăsă pe trăgaciul revolverului. Radu auzi detunătura, apoi geamătul lui Duncan și își dădu seama că era singurul moment de care mai putea profita pentru a salva viața sa și a celor două femei. Se întoarse fulgerător. Duncan tocmai se prăbușea pe podea. Distanța dintre el și falsul Bertram era de cel mult cinci metri. Criminalul apăsă din nou pe trăgaci, dar Radu se azvârli într-o parte și glonțul trecu la câțiva centimetri de el. Dacă ticălosul nu mințise, nu mai avea decât un singur glonte. Radu sesiză intenția acestuia de a trage drept în inima sa și se azvârli la pământ în clipa când cel de al treilea glonț pornise din țeava revolverului său. Glonțul se opri undeva în peretele din spatele lui. Celălalt nu așteptă ca să se ridice de la pământ și se năpusti pe ușa avionului, ținând în mâna stângă valiza care conținea tezaurul pentru care se comiseseră atâtea crime. Radu se repezi pe urmele lui. Alerga mai repede decât acest ticălos căruia i se auzea respirația șuierătoare din ce în ce mai aproape. Radu strânse încordat pumnii. Din câțiva pași îl ajunse. În acest moment celălalt se întoarse să pareze lovitura, dar se împiedică de o piatră, alunecă și valiza îi zbură din mână spre prăpastie.

Căutând să o prindă, își pierdu echilibrul. Radu îl mai văzu bătând desperat aerul cu brațele și cu un urlet se prăbuși cu valiză cu tot în prăpastie. De data asta falsul Bertram murise cu adevărat. La orizont o dâră roșietică străluci o clipă și apoi întunericul învălui platoul. Datorită lui Jean Renoir și echipei sale avea să fie ultima noapte pe care Radu, Sandra și doamna Hutkins o mai petreceau pe Mont Blanc.